

Matthew Dunn

Sentinel

1

De Russische duikbootkapitein rende door het bos, speurend naar tekenen van moordzuchtige belagers. Het was nacht en het woud was dichtbegroeid. Natte sneeuw sloeg in zijn gezicht. Zijn lichaam trilde van kou en angst.

Op een kleine open plek bleef hij staan, ging op zijn hurken zitten en luisterde. De zee was slechts een paar honderd meter verderop en hij hoorde het geluid van de golven die op het kiezelstrand sloegen. Hij draaide zich langzaam om en zette zich schrap, half in de verwachting mannen op zich af te zien stormen met zaklampen, wapens en honden.

Hij bleef twee minuten zo staan voordat hij in de richting keek waar hij zijn auto had achtergelaten. Die stond uit het zicht geparkeerd tussen de bomen bij de dichtstbijzijnde weg. Het zou hem een minuut kosten om bij zijn voertuig te komen en nog eens twintig minuten om zijn marinebasis te bereiken. Hij mocht maar een uur van de basis wegblijven. De tijd begon te dringen.

Hij liep snel door, verliet de open plek en verdween in het bos. Hij telde elke stap, bleef staan als hij tachtig passen had gezet, veranderde van richting en liep nog eens vijftig passen. De boom stond voor hem. Hij leek precies op de bomen eromheen, hoog, dun, geen bladeren, licht gebogen door de oostelijke winden, maar hij wist dat het de juiste boom was. Hij was hier al een paar keer eerder geweest en hij verwenste deze locatie: bij elk bezoek vroeg hij zich af of dit de plek was waar hij in de val zou lopen en gedood zou worden.

Hij vouwde een dunne, waterdichte poncho uit, trok die aan over zijn hoofd, haalde een kleine zaklamp en een zakmesje tevoorschijn en knielde neer bij de voet van de boom. De grond onder hem was een kletsnatte, ijzige sneeuwbroek en zijn broek raakte snel doorweekt. Hij tilde de rand van de poncho op en legde die tegen de boomstam. Hij knipte de zaklamp aan en bescheen de stam. Hij

vond snel wat hij zocht: een kleine cirkel met twee horizontale strepen die in de bast waren gekerfd. Eromheen zaten verschillende oudere kerven die in de loop der tijd onleesbaar waren geworden. Hij knipte het mes open en sneed zorgvuldig een derde horizontale lijn in de cirkel.

Hij bukte zich en liet de poncho van de boom losvallen zodat die zijn lichaam helemaal bedekte, als een geïmproviseerde tent. Natte sneeuw sloeg ertegenaan. Nadat hij het uiteinde van de zaklamp in zijn mond had gestoken, begon hij met het mes en zijn vrije hand in de grond pal onder het symbool te graven. Terwijl hij de koude natte aarde verwijderde sneed de pijn door zijn vingers, maar hij bleef graven. Ondertussen was hij zich er voortdurend van bewust dat hij dit alles zo snel mogelijk moest doen.

Het mes stuitte na een paar centimeter op iets hard. Hij tikte er met het lemmet tegen om zich ervan te verzekeren dat hij niet gewoon een wortel had geraakt, maar het object was duidelijk van metaal. Hij legde het mes opzij en stak beide handen in het gat. Zijn gezicht vertrok toen de pijn omhoogtrok in zijn armen. Op het moment dat hij de kleine doos voelde, verstevigde hij zijn greep. Hij trok hem naar boven en legde hem naast het mes. Hij stak zijn handen even onder zijn oksels in een poging ze warm te krijgen voordat hij de lichtstraal van zijn zaklamp direct op de doos liet vallen.

Hij veegde aarde van de bovenkant en zag dat het dezelfde staalgrijze doos was die hij altijd had gebruikt. Maar hij moest voorzichtig zijn, want er kon sprake zijn van een boobytrap. Hij tilde hem van de grond. Het gewicht voelde normaal aan hoewel hij wist dat dat niets zei. Het kleinste stukje op scherp gezette c4 was voldoende om zijn gezicht weg te blazen. Hij wrikte de punt van zijn mes onder het slotje, wachtte even en wipte het los. De regen roffelde nog harder op zijn poncho.

Hij staarde een tijdje in de doos. Zijn hart bonsde en het zweet liep hem over de rug, hoewel hij het nog nooit in zijn leven zó koud had gehad. Hij legde een hand op de onderkant en de andere op het deksel en begon te trekken. Toen hij de weerstand van de onzichtbare rubberen afdichting voelde, sloot hij zijn ogen en trok harder tot de klep halfopen was. Hij opende zijn ogen. Het enige wat er in de doos lag was een metalen sigarenkoker. Hij pakte hem

behoedzaam op, schroefde de dop eraf, tuurde in de koker en voelde opluchting. Er zat slechts een stompje potlood in dat in een opgerold stuk papier zat. Hij streek het vel papier glad en begon te lezen.

Het gevoel van opluchting verdween.

Zijn hand trilde terwijl hij het potlood dichterbij het papier bracht.

De codes schoten door zijn hoofd. Hij identificeerde het numerieke equivalent van elke letter, voegde dat toe aan een set van buiten geleerde nummers die overeenkwamen met de letters en begon te schrijven.

Het kostte hem zes minuten om de eerste zin uit te schrijven. Hij had een bloedhekel aan deze vorm van communicatie, maar wist dat de code zo goed als onbreekbaar was, tenzij de sleutelcode werd ontdekt of hij werd gemarteld om de details te onthullen. Communiceren met moderne apparatuur was te riskant. Alle elektronische communicatiesignalen naar, van en in de buurt van de basis werden afgeluisterd. Door het zenden van een versleuteld bericht van dichtbij de basis kon hij gemakkelijk als spion worden gelokaliseerd.

Hij wilde net aan de tweede zin beginnen toen hij stopte. Zijn hand bleef boven het papier hangen. Hij hoorde een geluid in de verte, maar dichtbij genoeg om het lawaai van de kletterende regen te overstemmen. Het kwam van de kant van de weg. Het kwam dichterbij. Hij dacht aan een auto. Toen wist hij het: het was een vrachtwagen. In deze omgeving konden dat alleen militairen zijn.

Hij balde zijn hand onwillekeurig tot een vuist. Vanavond moest hij zijn dochter bellen om haar te feliciteren met haar bevordering bij de Russische militaire inlichtingendienst. Ze zou blij zijn met zijn telefoontje, want ze had respect voor de mening van haar vader en bewonderde zijn levenslange carrière in dienst van Rusland. Maar hij wist dat ze zich diep zou schamen als ze hem nu zou zien.

De vrachtwagen minderde vaart. Hij vroeg zich af of de patrouille zijn auto had gezien en of ze nieuwsgierig waren naar de eigenaar. Of waren ze op zoek naar een verrader? Hij probeerde helder te denken en wenste dat het zou ophouden met sneeuwen en regenen.

Hij kreeg een idee. Als zijn auto was ontdekt, zou hij de soldaten

te woord staan en zeggen dat hij een hert had geschoten dat hij tot in het bos was achternagelopen. Dat was zeer geloofwaardig in deze omgeving. Ze zouden waarschijnlijk aanbieden om hem te helpen het gewonde dier te doden zodat ze het konden meenemen naar de basis.

De vrachtwagen remde, de motor draaide stationair.

De kapitein keek naar het geheimschrift. Hij moest de volgende zin opschrijven, maar er was weinig tijd.

Een portier werd dichtgeslagen. Toen nog een.

Hij had geen tijd.

Hij nam een besluit en mompelde in het Russisch: 'Meer kan ik jullie niet geven.'

Hij propte het papier en het potlood terug in de sigarenkoker, legde hem terug in de doos en begroef die op dezelfde plek. Zijn poncho wapperde in de wind en sloeg door een regenvlaag tegen zijn gezicht. Hij moest hier weg, maar hij aarzelde nog even. Hui-verend herhaalde hij in stilte de boodschap die hij zojuist had opgeschreven.

'Hij heeft ons verraden en wil een oorlog ontketenen.'

2

Will Cochrane stond alleen op het dek van het roestige koopvaardij-schip. Het was nacht, de boot deinde op de golven terwijl een sneeuwvlaag in zijn gezicht sloeg, maar de MI6-officier negeerde de bewegingen van het vaartuig en het ijskoude weer. Het enige wat hem interesseerde was zijn bestemming. De troosteloze Russische kustlijn kwam dichterbij. Hij werd naar een plek gevoerd waarvan hij wist dat hij daar kon sterven.

Zijn doel was aan land gaan, infiltreren in de afgelegen duikbootbasis Rybachi en de kapitein lokaliseren. Het Russische duikbootbemanningslid, een MI6-agent die de codenaam Svelte droeg, had een versleuteld bericht gestuurd van zo'n groot belang dat het meteen was doorgestuurd naar de afdeling MI6-CIA Spartan-sectie die zich bezighield met topgeheimen. Het was duidelijk dat het bericht onvolledig was en men had besloten om de meest ervaren agent van de sectie in te zetten om uit te zoeken wie het Westen had verraden en ten strijde wilde trekken.

De grote officier borstelde de sneeuw van zijn stekelige, donkere haar, controleerde of zijn Heckler & Koch USP Compact Tactical-pistool veilig in zijn jas zat en wachtte. Hij was in het verleden op vergelijkbare missies uitgestuurd, gedurende zijn negen jaar bij MI6 en de vijf jaar daarvoor bij het Franse vreemdelingenlegioen als Special Forces-soldaat bij het *Groupement des Commandos Parachutistes*. Maar de vijfendertigjarige wist dat deze opdracht heel moeilijk zou worden, zelfs voor een man die de codenaam Spartan droeg, een titel die was voorbehouden aan de effectiefste en dodelijkste westerse inlichtingenofficieren.

De boot minderde vaart.

Het was tijd om te gaan.

Hij was van top tot teen gekleed in witte militaire poolkleding en laarzen; hij trok zijn capuchon op. Hij liep voorzichtig naar het gat in de reling, ging op zijn hurken zitten en liet zijn hand over

het dek glijden totdat hij had gevonden wat hij zocht. De touw ladder zou hem twaalf meter omlaag brengen, naar de kleine roeiboot die aan de stuurboordzijde van het schip lag. Het gebulder van de oceaan en de wind leek nog luider toen hij afdaalde. Bij elke stap omlaag sloeg hij zijn onderarmen om het touw heen om te voorkomen dat hij zou vallen. Ondertussen sloeg de touwladder hard tegen de zijkant van het koopvaardijschip. Hij bereikte de roeiboot en knoopte beide bevestigingen los. Het vaartuig lag nu vrij in zee. Het koopvaardijschip voer verder. Will bleef alleen achter.

Hij wachtte tot het nauwelijks verlichte schip uit het zicht was verdwenen, pakte de roeispanten en roeide naar zijn bestemming.

Hij deed er vier uur over om de kust te bereiken.

Toen hij aan land was stapte hij behoedzaam uit. Hij pakte de boot met beide handen beet en trok hem op het smalle strand dat bestond uit zand, losse stenen, sneeuw en ijs. Hij gebruikte zijn zaklamp om zijn kompas te lezen en haalde zich de kaarten voor de geest die hij van dit gebied had bestudeerd. De basis lag vijftien kilometer verderop, en de reis erheen zou hem over met bossen bedekte bergen voeren voordat hij het smalle schiereiland bereikte waar de marinebasis was gevestigd.

Hij klom tegen een grote met sneeuw bedekte zandrug op terwijl hij het strand achter zich liet en op hoger gelegen grond kwam. Het was inmiddels hevig gaan sneeuwen en de wind leek nog meer aan te wakkeren. Hij begon te rillen en wist dat hij snel moest bewegen om warm te blijven. Hij liep heuvelopwaarts naar het bos. Na twee uur van rennen, lopen en klauteren bleef hij staan.

Hij bevond zich op een bergtop. Om hem heen was weinig te zien, maar in de verte en ver beneden brandden meerdere kunstlichten. Will wist dat ze zich op zijn bestemming bevonden: een schiereiland van vijf kilometer lang en vijfhonderd meter breed, alleen toegankelijk via een smalle strook land. Het schiereiland werd omgeven door de ijzige wateren van de baai van Avatsja. De lichten die hij zag liepen van de smalle strook over de gehele zuidzijde van het schiereiland. Ze hoorden bij de duikbootbasis Rybachiy. Hij keek op zijn horloge en zag dat het drie uur in de ochtend was. Hij begon snel te rennen. Hij wist dat hij maximaal vier uur had om de basis in te komen, Svelte te vinden en te spreken en de militaire basis en het schiereiland weer te verlaten.

Nadat hij drie kilometer had afgelegd liet hij zich op de grond vallen. De smalle strook die toegang gaf tot het schiereiland lag voor hem, driehonderd meter onder de plek waar hij zich nu bevond. Er stonden niet al te grote gebouwen en hutten, er lagen een brede weg, smallere zijwegen en er stonden vier militaire jeeps. Er waren ook zeven marinebewakers. Twee van hen hadden een Duitse herder aan de lijn. Ze droegen allemaal marineblauwe jassen en stonden onder straatlampen bij een bord waar HALT op stond in het Russisch. Er waren geen slagbomen op de weg en de rest van de smalle toegangstrook was niet beveiligd. In de dekking van de gebouwen zou hij de basis gemakkelijk kunnen bereiken.

Will glimlachte. Svelte had M16 eerder laten weten dat het land rondom de onderzeebootbasis van Rybachiï zo bar en afgelegen was dat de basis nauwelijks wachtposten nodig had, afgezien van de bewaking van de kern- en dieselonderzeeërs. Daar kwam nog bij dat die paar bewakers slecht getrainde dienstplichtigen waren. Will had gevreesd dat Sveltes inlichtingen niet klopten, maar hij was opgelucht te merken dat dat niet het geval was. Hij keek naar rechts en zag dat een viertonner langzaam over een weg naar de basis reed. Hij keek om naar de wachtposten en zag dat ze naar het voertuig keken maar dat ze hun geweren niet in de aanslag hielden. Het interesseerde hen duidelijk niet.

Will besloot dat het naderende voertuig een goede afleiding was. Hij stond op en rende snel naar rechts. Na tweehonderd meter bleef hij staan. Hij zag dat de vrachtwagen nu bewegingsloos bij de ingang stond. De bewakers stonden bij het portier van de chauffeur en stampten met hun voeten op de grond, hun armen om de borst gevouwen. Rechts van hen stonden gebouwen en barakken.

Hij stak schuin over, zodat hij in de richting liep van de smalle strook die het verst van de bewakers was verwijderd. Al snel blokkeerden bomen en gebouwen het zicht op de vrachtwagen. Hij vertraagde zijn loopstap tot een jogtempo en stak een stuk open terrein over voordat hij de muur van een van de barakken bereikte. Hij drukte zich plat tegen het gebouw en bleef even staan luisteren. Hij hoorde niets, afgezien van het geluid van de wind en de zee.

Hij liep door een tussenruimte tussen de hut en een naastgelegen groter gebouw, ging op zijn hurken zitten toen hij het einde ervan had bereikt en stak zijn hoofd langzaam om de hoek. De toegang

tot de weg was zichtbaar aan de andere kant van de smalle strook, maar de afstand was minstens tweehonderd meter. Niemand keek zijn kant op. Hij tuurde recht vooruit en zag andere gebouwen achter een open terrein dat in duisternis was gehuld. Hij wachtte een paar tellen en sprintte ernaartoe. Nadat hij de gebouwen had bereikt draaide hij zich snel om en keek naar de bewakers. Ze stonden nog steeds bij de vrachtwagen te niksen. Hij was erin geslaagd de buitenste ring van de duikbootbasis van Rybachiy binnen te dringen.

Op het moment dat hij verder wilde gaan hoorde hij in de verte motorgeluiden in de lucht. Het geluid zwol aan totdat het direct boven hem was. Het was duidelijk afkomstig van een vliegtuig en het diepe gedreun klonk erg vertrouwd. Hij vroeg zich even af of ze naar de basis vlogen, maar Svelte had nooit gezegd dat de basis een landingsbaan had. Hij mompelde 'shit' toen het tot hem doordrong waarom die geluiden hem zo bekend voorkwamen. Hij keek wanhopig naar de zwarte lucht en zocht naar wat hij wist dat zou gaan komen. Aanvankelijk was er niets te zien, maar toen ving hij een glimp op van de eerste, gevolgd door een andere, gevolgd door vele anderen. Paratroepers. Ze zweefden in stilte door de nacht en landden binnen dertig meter van de bewakers achter hem.

Will bleef volkomen roerloos. De soldaten droegen witte gevechtsgeslacht, met een bivakmuts, singelband en sneeuwbril. Op hun borst zat een geweer gesespt. Hij telde er vijftig en hij keek toe hoe de parachutisten hun parachute bij elkaar raapten, inpakten en naar de bewakers liepen.

Sommigen van de paratroepers hadden hun wapen losgemaakt, anderen niet. De bewakers bleven staan waar ze stonden en toonden geen enkele bezorgdheid om de naderende troepenmacht, die nu duidelijk werd verlicht door de lichten van de basis. De paratroepers liepen recht op de bewakers af, die leken te communiceren met een handjevol mannen. De honden werden overgegeven aan twee van de paratroepers. Toen draaiden de bewakers zich om en liepen nonchalant weg van de ingang naar de basis op het schiereiland.

De paratroepers verdeelden zich in twee groepen. Vier van hen namen twee van de jeeps en reden de basis op, zes mannen en een hond namen de beveiliging van de ingang op zich, de rest liep te

voet de basis op. Nu had iedereen zijn wapen schietklaar in de hand.

Will schudde langzaam zijn hoofd; zijn hart klopte snel. Het leek erop dat de geruisloze en duidelijk uiterst professionele Russische paratroepers de beveiliging van de basis hadden overgenomen. Hij had geen idee waarom dit was gebeurd, maar het betekende dat alles was veranderd. Zijn kansen om deze missie tot een goed einde te brengen en weg te komen zonder gezien te worden waren nu praktisch nul.

Hij rende verder de basis op en gebruikte andere gebouwen en de duisternis als dekking, terwijl het gonsde in zijn hoofd. Hij stond voor een raadsel. Slechts twee mannen wisten dat hij zou proberen de onderzeebootbasis van Rybachiy te infiltreren – de baas van de CIA en de controller van MI6 die de leiding had over zijn eenheid – en hij wist dat die hem nooit zouden verraden. Hij kwam tot een grimmige conclusie: de Russische paratroepers zochten niet naar hem, ze zochten een andere man.

Hij controleerde of zijn militaire mes nog goed om zijn middel zat bevestigd, trok zijn pistool, keek naar links en rechts en begon snel te lopen.

Het terrein om hem heen was een mengeling van schaduwen, lichten, langwerpige barakken, loodsen, fabriekjes en wegen. Alles was bedekt met een laag sneeuw. Van zijn studie van de plattegrond van Svelte wist Will dat de basis een rechthoekige vorm had, ter grootte van een flinke stad. Hij herinnerde zich ook, en zag het nu daadwerkelijk, dat het gebied niet dichtbebouwd was en dat er grote open stukken tussen de gebouwen lagen. Hoewel hij nog steeds het voordeel had dat het nacht was, zou hij extreem voorzichtig moeten zijn als hij zich door Rybachiy verplaatste.

Hij stond in het duister naast een gebouw en nam zijn omgeving een tijdje in zich op. Hij bleef gebukt in de schaduw staan, bewoog omzichtig naar de rand van een barak terwijl hij zich plat tegen de muur gedrukt hield. Er lag een weg voor hem en hij keek naar links. Langs de weg lagen her en der verspreid gebouwen, sommige waren donker en andere werden van binnenuit verlicht. Hij wist dat de plek waar Svelte zat ongeveer anderhalve kilometer verderop langs de weg lag, naast de duikbootdokken. In de verte zag hij twee koplampen die dichterbij kwamen. Zo te zien had het voertuig een